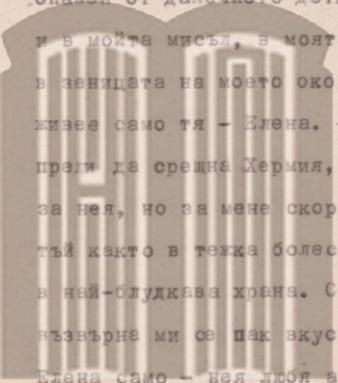


че са решили двамата да бягат,
 че са подирили в гората близка
 убежище. По техните следи,
 от гняв разкъсан, тръгнах сам.
 Елена, лудо влюбена във мене,
 не ме остави... Господарю мой,
 не знам каква бе тая тайна сила,
 но туй бе сила - моята любов
 към Хермия стопи се, като сняг.
 Сега е тя за мене само спомен,
 опазен от далачното летинство -

 и в моите мисъл, в моята душа,
 в зеницата на моето око
 живее само тя - Елена. - Аз бях,
 прели да срещна Хермия, сгоден
 за нея, но за мене скоро тя
 тъй както в тежка болест, се превърна
 в най-блудкова храна. Сега съм здрав,
 възвърна ми се пак вкусът - и дира
 Елена само - няя любя аз,
 по нея нежно аз копнея, верен
 на нея ще остана аз до гроб!

ТЕЗЕЙ. - Каква щастлива среща, двойки мили! -
 По-сетне всичко ще ни доверите.
 Сега **на** моята воля ти, Егей,
 се подчини! - След малко тия двойки
 ще дойдат с нас във храма, дето
 ще се сдружат за вечни времена!
 И тъй като изгряла е зората,
 ще трябва да отложим своя лов!
 И ти ще дойдеш с нас в Атина - там